

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie X./2021
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 59/2020
populárny názov	Obmedzenie rozsahu sťažnosti postupom súdu
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	16.09.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pokiaľ zákonodarca obmedzuje lehotou na podanie sťažnosti len vymedzením rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie napáda (§ 244 CSP), avšak touto lehotou neobmedzuje sťažovateľa pri vymedzení sťažnostných dôvodov (ako to výslovne robí vo vzťahu k odvolacím dôvodom v § 365 ods. 3 CSP a vo vzťahu k dovolacím dôvodom v § 434 CSP), nie je potom prípustné obmedzovať sťažovateľa tak, ako to urobil okresný súd v danom prípade, pokiaľ pre to nie je možné nájsť zákonný podklad (takým príkladom je uvádzanie skutkových novôt v zmysle § 245 CSP).
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia sa žalobou na okresnom súde domáhali proti žalovanému určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi. Okresný súd rozsudkom žalobu sťažovateľov zamietol a zaviazal ich náhradou trov konania.</p> <p>Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, a zároveň nepripustil prístupenie ďalších subjektov na strane žalovaných do konania.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ale dovolací súd ich dovolanie odmietol uznesením a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.</p> <p>Okresný súd následne určil trovy odvolacieho a dovolacieho konania napadnutým uznesením vydaným súdnym úradníkom tak, že sťažovateľom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania spolu.</p> <p>Sťažovatelia v zákonnej lehote podali proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť a žiadali, aby okresný súd predmetné uznesenie zrušil z dôvodu, že sťažovatelia a žalovaný uzavreli dohodu o urovnaní (v dohode vyporiadali aj nároky vyplývajúce z dotknutého konania), ktorú priložili k sťažnosti,</p>

	<p>a namietať vyčíslenie trov konania aj napriek tomu, že svoje dovolanie vzali späť.</p> <p>Elektronickým podaním doručeným okresnému súdu po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu sťažovateľa svoju sťažnosť doplnili tak, že namietať aj nesprávne určenie výšky tarifnej odmeny za poskytnuté služby právnej pomoci odvolajúc sa aj na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 187/2018 z 21. júna 2018, keďže podľa nich mal okresný súd vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), nie podľa § 10 ods. 2 vyhlášky.</p> <p>Okresný súd (sudca) o sťažnosti rozhodol napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľov zamietol s odôvodnením, že sťažovatelia doplnili sťažnosť po uplynutí lehoty na podanie sťažnosti, a teda v rozpore s ustanovením § 244 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Okresný súd ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dohodu neoznámili sťažovatelia bezodkladne po jej uzavretí, ale doložili ju až spolu so sťažnosťou proti napadnutému uzneseniu. O nároku na náhradu trov konania bolo právoplatne rozhodnuté odvolacím aj dovolacím súdom, a preto podľa okresného súdu neprináležalo rozhodovať o nároku na náhradu trov konania, ale len o výške týchto trov.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K argumentu okresného súdu treba poznamenať, že je síce pravdou, že zákonodarca v § 243 CSP výslovne nehovorí o tom, že by náležitou sťažnosti bolo aj uvedenie rozsahu, v ktorom sa uznesenie napáda, uvedené však plynie nepriamo z identifikácie samotného napadnutého uznesenia a sťažnostného návrhu (čoho sa sťažovateľ domáha) a priamo z § 244 CSP. Rozhodne však „rozsah“ nemožno stotožniť so sťažnostnými dôvodmi, t. j. s uvedením toho, „v čom sa postup alebo uznesenie súdu považuje za nesprávne“.</p> <p>Na argument okresného súdu o zásahu do právnej istoty protistrany a možnosti neobmedzene uvádzať stále nové výhrady voči uzneseniu treba uviesť, že pokiaľ zákonodarca výslovne sťažovateľa neobmedzuje (pričom na strane sťažovateľa ide o jeho základné právo na súdnu ochranu, ktorého limity stanovuje len zákon, pozri čl. 13 ods. 2 ústavy), takéto obmedzenie vykonané súdom mlčky nie je ústavne udržateľné. Ústavný súd nateraz neskúma, či je prípustné obmedzenie výslovným úkonom súdu (ak by súd na to oprávňoval zákon). V každom prípade je možnosť predkladať nové výhrady limitovaná dobou, kedy o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie. Práva protistrany šetrí súd práve tým, že jej sťažnosť a prípadné doplnenia (ak sa podľa svojho obsahu týkajú aj protistrany, čo je splnené vždy, ak rozhodnutie o sťažnosti môže ovplyvniť aj jej postavenie) zašle protistrane na vyjadrenie (inak len na vedomie).</p> <p>Rýchlosť konania nemôže ísť na úkor spravodlivosti. Uvedené zvyraňuje skutočnosť, že zákonodarca vo vzťahu ku konaniu o sťažnosti nevyjadril, že by bol súd prvej inštancie sťažnostnými dôvodmi viazaný, ako to urobil napr. vo vzťahu k dovolaniu (§ 440 CSP) alebo odvolaniu (§ 380 ods. 1 CSP), vo vzťahu ku ktorému (odvolaniu) však zároveň stanovil, že na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP). Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvej inštancie musí prihliadať aj na iné vady, ktoré vyplývajú zo spisu (a nielen na tie, ktoré sa týkajú procesných podmienok). Vo všetkých prípadoch pritom platí, že súd preskúmava rozhodnutie, a nie opravný prostriedok, ktorý je len prostriedkom, na základe ktorého rozhodnutie preskúmava. Prípadný iný názor strany než súdu konajúceho o opravnom prostriedku nie je určujúci.</p> <p>Osobitne ústavný súd zdôrazňuje – v súlade so zámerom zákonodarcu vyjadreným v dôvodovej správe, že musí byť zabezpečená zvýšená kontrola rozhodnutí vydaných súdnym úradníkom zo strany sudcu – že sudca musí vždy vec náležite právne posúdiť (<i>iura novit curia</i>). Aj keď to strana nenamietala, sudca musí overiť, či je rozhodnutie vydané súdnym úradníkom v súlade s právom.</p>

	<p>Otázku správneho právneho posúdenia veci uskutočňuje sudca podľa obsahu spisu v čase rozhodovania o sťažnosti, ibaže na niektoré z novôt nemôže v súlade so zákonom prihliadať.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď nerozhodol o výške trov konania z neoceniteľného predmetu konania, ale z oceníteľného predmetu konania, pričom okresný súd sa uvedenou námietkou ako oneskorenou odmietol zaoberať, hoci ide o právne posúdenie veci, ktoré bolo možné urobiť iba na základe obsahu spisu a poznania relevantnej právnej úpravy vykladanej v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít (najvyššieho súdu, ústavného súdu, Súdneho dvora Európskej únie a Európskeho súdu pre ľudské práva), postupoval nesprávne. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že tento sťažnostný bod sa týka len právneho posúdenia veci; nejde o nové skutkové tvrdenie alebo dôkaz (kde v určitých prípadoch platí obmedzenie ich uplatnenia v sťažnostnom konaní).</p> <p>Keďže sa okresný súd vôbec nezaoberal prípadným nesprávnym právnym posúdením veci, pretože v tejto časti argumentáciu sťažovateľa považoval za predloženú oneskorene, ústavný súd v tomto štádiu nemá dôvod posudzovať, ktorý prístup k vyčísl'ovaniu trov konania o dedičstve (či ide o oceníteľný alebo neoceníteľný predmet konania) je ústavne udržateľný. Nemožno však prehliadnuť, že tu ide o právne posúdenie, ktoré je úlohou súdu prvej inštancie aj bez ohľadu na námietky sťažovateľa (<i>iura novit curia</i>). Pokiaľ v takej situácii súd prvej inštancie dospeje k záveru, že na vec je potrebné aplikovať inú právnu normu, než akú použil súdny úradník, je jeho povinnosťou umožniť stranám, aby sa k jej aplikácii vyjadrili (§ 382 CSP <i>per analogiam</i>). Pokiaľ takto musí postupovať odvolací súd (a analogicky aj dovolací súd), hoci je viazaný odvolacími dôvodmi, o to viac tak musí postupovať súd prvej inštancie v konaní o sťažnosti, kde rovnaká viazanosť sťažnostnými dôvodmi absentuje.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd pri rozhodovaní o výške trov konania sa z formálnych dôvodov, ktoré zároveň nie sú relevantné, nevysporiadal s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci (vyčísl'enia trov z oceníteľného alebo neoceníteľného predmetu konania). Súvisiace námietky, ktoré sťažovatelia uplatnili v ústavnej sťažnosti, preto ústavný súd hodnotí ako opodstatnené. Prístup okresného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	vyšší súdny úradník opravný prostriedok-riadny práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces dedenie, dedičstvo trovy konania

spisová značka	III. ÚS 317/2020
populárny názov	Interpretácia dôvov hodných osobitného zreteľa
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.09.2021

dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Zásada úspechu vo veci má hlbšiu súvislosť so štruktúrou a funkciami civilného sporového konania, preto by mal súd vždy zodpovedne pristupovať k nožnej interpretácii a aplikácii § 257 CSP, ktorý túto zásadu umožňuje v konkrétnom výnimočnom prípade prelomiť. Táto požiadavka plne platí pri hľadani zmyslu slov uvedeného ustanovenia, podľa ktorého nepriznanie trov konania môže byť iba výnimočné a možno ho ospravedlniť iba z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Ustanovenie § 257 CSP teda neslúži na zmiernovanie majetkových rozdielov medzi stranami sporu ale na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne hájil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy (či už na strane žalobcu alebo žalovaného), dostal náhradu trov konania, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Rozhodnutie, podľa ktorého si ten, kto v konaní uspel, tiež ponese svoje náklady, sa bude javiť spravodlivým práve tam, kde existujú určité výnimočné okolnosti súvisiace predprocesným štádiom sporu, s chovaním strán sporu, s okolnosťami, ktoré žalobcu viedli k uplatneniu nároku a pod.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa v postavení žalobcu domáhal v konaní vedenom na okresnom súde zaplata sumy 6 210,91 eur s prísl. z titulu vynaložených liečebných nákladov podaním žaloby 22. augusta 2019. Uznesením okresného súdu bolo konanie zastavené a žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvodom zastavenia konania bolo späťvzatie žaloby sťažovateľom v celom rozsahu, pretože žalovaná pred podaním žaloby 16. augusta 2019 žalobcovi uplatnený nárok zaplatila Sťažovateľ proti druhému výroku uznesenia okresného súdu (výrok o trovách konania, pozn.) podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil ako vecne správne uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách a žalovanej voči sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v tomto štádiu konania žalovanej žiadne trovy nevznikli).
z odôvodnenia	Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP je súd povinný skúmať, či niektorá zo strán sporu zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Záver súdu o tom, že je splnený predpoklad na náhradu trov, však nevyklučuje, aby súčasne nedospelk záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa). Súd za daných okolností napriek procesnému zavineniu vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pretože sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Ústavný súd rozumie frustrácii sťažovateľa, keď v neľahkej životnej situácii je nútený domáhať sa úhrady vynaložených liečebných nákladov podaním žaloby. Nespravodlivým by podľa názoru ústavného súdu bolo pričítať procesné zavinenie zastavenia konania sťažovateľovi a priznať nárok na náhradu trov konania žalovanej, ak aj síce k úhrade žalovanej sumy došlo niekoľko dní pred podaním žaloby, avšak kedy viac vystupuje do popredia potreba aplikácie ustanovenia § 257 CSP, ak nie vo výnimočnej situácii, akou bola práve tá v posudzovanej veci. Krajský súd (a aj súd okresný) postupovali príliš formalisticky, keď sa nezaoberal a ani neposudzoval osobné pomery sťažovateľa a okolnosti, ktoré ho viedli k súdnu uplatneniu nárokov, a v odôvodnení napadnutého uznesenia sa obmedzil len na strohé konštatovanie: „... v predmetnom spore neexistujú okolnosti, ktoré by bolo možné posúdiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán. Žalobca jednoznačne podal nedôvodnú žalobu, pretože žalovanú sumu v čase podania žaloby mal uhradenú a pripísanú na jeho bankový účel, pričom skutočnosť, že žalobca si pred podaním žaloby neoveril, či mu sporná suma bola uhradená, je v záujme spravodlivosti potrebné pričítať žalobcovi, ktorý v tomto dôsledku zavinil zastavenia predmetného konania, a teda aj vznik trov žalovaného, ktoré by inak neboli vznikli.“ Aby súd mohol zodpovedne posúdiť celý komplex dôvodov významných z hľadiska ustanovenia § 257 CSP, musí nevyhnutne najskôr poznať (a posúdiť) všetky doň patriace okolnosti, pretože len

	<p>na tomto základe môže potom so znalosťou veci niektorým z nich priznať prioritu pred ostatnými. V tejto súvislosti pozornosti ústavného súdu, vychádzajúc z podaní, neušlo nesplnenie informačnej povinnosti zo strany žalovanej (oznámiť sťažovateľovi výšku poistného plnenia) v lehote, v akej jej to ukladá ustanovenie § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Zákonnou povinnosťou žalovanej teda nebola len povinnosť poskytnúť poistné plnenie, ale aj povinnosť oznamovacia. Ústavný súd musí v tomto prípade prihliadnúť na špecifickú väzbu medzi (oneskoreným) splnením oznamovacej povinnosti zo strany žalovanej a nedôvodne podanou žalobou zo strany sťažovateľa.</p> <p>Kontrolou zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie dotknutých ustanovení právneho poriadku krajským súdom so sťažovateľom označenými ustanoveniami ústavy a dohovoru dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv. Krajský súd vo veci sťažovateľa svojím rozhodnutím nenaplnil princíp, podľa ktorého bol povinný postupovať pri nachádzaní práva tak, aby rešpektoval skutočný zmysel a podstatu základných (a aj jednoduchých) práv strán sporu, postupoval prísne formalisticky a takto umožnil priebeh zjavnej nespravodlivosti, a preto ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené. Napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	náhrada škody (ujma)-ujma na zdraví dôvody hodné osobitného zreteľa konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom trovy konania

spisová značka	III. ÚS 376/2020
populárny názov	Nedostatok odôvodnenia
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.10.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Samotné odôvodnenie napadnutého uznesenia síce dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd spravoval pri rozhodovaní o zamietnutí námietok sťažovateľky proti odmietnutiu vykonania zápisu do registra partnerov, avšak postupoval nezákonne pretože dostatočným spôsobom nepreskúmal včasnosť podania námietok tak, aby mohol presvedčivo vyvodiť záver o oneskorene podaných námietkach sťažovateľkou.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je obchodnou spoločnosťou zapísanou v Registri partnerov verejného sektora (ďalej len „register partnerov“). Oprávnená osoba konajúca za sťažovateľku podala okresnému súdu návrh na zápis zmeny týkajúcej sa partnera verejného sektora do registra partnerov, a to konkrétne zmenu konateľa, pričom k predmetnému návrhu na zápis zmeny priložila verifikačný dokument, ktorý je v takomto prípade povinnou prílohou zápisu zmeny a z ktorého vyplýva zmena konateľa, t. j. zmena riadiacej štruktúry partnera verejného sektora –

	<p>sťažovateľky.</p> <p>Do elektronickej schránky oprávnenej osoby bolo doručené oznámenie okresného súdu o odmietnutí vykonania zápisu, pretože k podaniu bol predložený verifikačný dokument, ktorý bol v časti riadiaca štruktúra zabielený. Zároveň okresný súd poučil sťažovateľku o možnosti podať námietky.</p> <p>Následne oprávnená osoba podala námietky proti odmietnutiu vykonania zápisu zmeny do registra partnerov (ďalej len „námietky“), čo vyplýva aj z potvrdenia o odoslaní elektronickej podania zo 16. marca 2020. V námietkach oprávnená osoba uviedla, že zrejme z technických príčin bola táto zvýraznená časť verifikačného dokumentu zobrazená okresnému súdu ako „vybielená“. Následne bola do elektronickej schránky oprávnenej osoby doručené potvrdenie - doručienka preukazujúca doručenie námietok v uvedený deň.</p> <p>Oprávnenej osobe bolo 25. marca 2020 do elektronickej schránky doručené ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie o zamietnutí námietok proti odmietnutiu vykonania zápisu, v ktorom okresný súd uviedol, že opravený verifikačný dokument bol k námietkam riadne pripojený, avšak námietky boli podané oneskorene. Oznámenie o odmietnutí vykonania zápisu bolo oprávnenej osobe doručené 28. februára 2020. Posledný deň 15-dňovej lehoty na podanie námietok tak bolo 16. marca 2020. Námietky boli odoslané až 17. marca 2020. Okresný súd preto tieto námietky zamietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Zo spisového materiálu bolo ústavnému súdu preukázané, že nemožno prisvedčiť existencii relevantného dôvodu na zastavenie konania s konštatovaním, že sťažovateľkine námietky boli doručené okresnému súdu po zákonom ustanovenej lehote. Oznámenie o odmietnutí vykonania zápisu bolo sťažovateľke doručené 28. februára 2020, teda posledný deň 15-dňovej zákonnej lehoty pripadol na 16. marec 2020.</p> <p>K odôvodneniu napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že jeho závery nepovažuje za ústavne udržateľné, pretože vykazujú znaky arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti. Samotné odôvodnenie napadnutého uznesenia síce dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd spracovával pri rozhodovaní o zamietnutí námietok sťažovateľky proti odmietnutiu vykonania zápisu do registra partnerov, avšak postupoval nezákonne vzhľadom na to, že sťažovateľka v konaní dostatočným spôsobom preukázala včasnosť podaných námietok a splnenie zákonnej lehoty, teda 16. marca 2020 (potvrdenka o vytvorení a doručení okresnému súdu cez elektronickej portál). Okresný súd dostatočným spôsobom nepreskúmal včasnosť podania námietok tak, aby mohol presvedčivo vyvodit' záver o oneskorene podaných námietkach.</p> <p>Ústavný súd len dodáva, že pri elektronickej webovej registrácii sa žiada vyššia miera dôslednosti pri vyhodnocovaní záverov, najmä pri častých a neovplyvniteľných technických poruchách (technický výpadok siete, nefunkčnosť portálu a pod.). S poukazom na už uvedené je rozhodnutie okresného súdu z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné.</p> <p>Kontrolou zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie dotknutých ustanovení právneho poriadku okresným súdom so sťažovateľkou označenými ustanoveniami ústavy a dohovoru dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vo vzťahu k čl. 6 dohovoru ale ústavný súd jeho porušenie nekonštatoval, pretože napadnuté rozhodnutie nebolo možné považovať za rozhodnutie riešiacie sporné otázky pred nezávislým súdom.</p> <p>Návrh na vykonanie zápisu zmien do registra partnerov nebol zrealizovaný, pretože okresný súd zamietol námietky sťažovateľky voči oznámeniu o odmietnutí vykonania zápisu. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátenie veci okresnému súdu dospel preto k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné,</p>

	aby tomuto návrhu vyhovel. Okresný súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok
klúčové slová	konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom lehota-zmeškanie lehoty súd-procesný postup práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces

spisová značka	III. ÚS 117/2021
populárny názov	Prípustnosť dovolanai - rozsudok rozhodcovský
sudca spravodajca	Robert Šorl
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.10.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Najvyšší súd sťažovateľkou predloženú otázku, ako vykladať všeobecnú zásadu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania obsiahnutú v § 40 ods. 1 písm. g) zákona o rozhodcovskom konaní (v konkrétosti či súčasťou tejto zásady rovnosti je i všeobecná požiadavka na riadne, hoc aj z pohľadu všeobecného súdu nesprávne, odôvodnenie rozhodcovského súdu) nesprávne právne posúdil, keď ju redukoval svojim záverom len na otázku, ktorá nebola kľúčová pre rozhodnutie či už okresného alebo krajského súdu. Takáto interpretácia prípustnosti dovolania vykazuje znaky formalistického prístupu, ktorý viedol k ústavne neudržateľnému odmietnutiu dovolania sťažovateľky bez poskytnutia odpovede na nielen pre ňu rozhodnú, ale aj z pohľadu všeobecného významnú právnu otázku odôvodňovania rozhodnutí rozhodcovským súdom.
skutkový stav a základné fakty	Rozhodcovský súd rozsudkom čiastočne (524 083,42 eur) vyhovel žalobe o zaplatenie 623 914,19 eur podanej žalobcom proti žalovanej sťažovateľke. Sťažovateľka sa žalobou na okresnom súde domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že (i) rozhodcovský súd sa nevysporiadal s námietkou potencionálne antedatovaných kľúčových dôkazov a námietkou ich relatívnej neplatnosti. Okresný súd rozsudkom zo 7. novembra 2013 vyhovel sťažovateľke a zrušil rozsudok rozhodcovského súdu. Na základe odvolania žalobcu krajský súd uznesením zo 7. novembra 2013 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Počas odvolacieho konania senát krajského súdu úradným záznamom z 26. novembra 2014 otvoril obálku so zápisnicou o hlasovaní senátu rozhodcovského súdu na neverejnom zasadnutí. Okresný súd ďalším rozsudkom zo 16. februára 2017 zamietol žalobu sťažovateľky. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom z 24. mája 2018 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu, pričom na zdôraznenie správnosti uviedol, že všeobecné súdy v konaní o preskúmanie rozhodcovského rozsudku nie sú oprávnené preskúmať vecnú správnosť rozsudku, ale len otázky vyplývajúce z porušenia zásady rovnosti

	<p>účastníkov rozhodcovského konania.</p> <p>Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie okrem iných aj z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v ktorom uviedla, že krajský súd nesprávne posúdil právne otázky, pretože (i) mal zrušiť rozhodcovský rozsudok, pretože tento je nepreskúmateľný, keďže rozhodcovský súd sa nedostatočne vysporiadal s kľúčovými otázkami nastolenými sťažovateľkou v rozhodcovskom konaní.</p> <p>Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, že rozhodcovský rozsudok je nepreskúmateľný, najvyšší súd uviedol, že právna otázka nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku nebola pre krajský súd kľúčová, a preto je dovolanie neprípustné.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Dovolanie sťažovateľky bolo odmietnuté z dôvodu, že sťažovateľka nepreukázala, že by ňou nastolená dovolacia otázka týkajúca sa nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP bola pre rozhodnutie súdov nižšej inštancie kľúčová, pretože cez námietky nepreskúmateľnosti ide sťažovateľke aj o skutkovú a vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku. Hoci možno súhlasiť s tým, že stranám v spore ide vždy o ich subjektívne vnímanú či už skutkovú alebo vecnú správnosť rozhodnutia, treba uviesť, že sťažovateľka formulovala dovolaciu právnu otázku tak, či je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak sa rozhodcovský súd v odôvodnení rozhodcovského rozsudku nevyssporiadal s kľúčovými námietkami jedného z účastníkov. Z formulácie tejto otázky je zjavné, že nadväzuje na to, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal otázkou, či absencia riadneho odôvodnenia rozhodcovského rozsudku zakladá dôvod na jeho zrušenie podľa § 40 ods. 1 písm. g) zákona o rozhodcovskom konaní. Preto nemožno súhlasiť s tým, že by takto nastolená otázka nebola pre rozhodnutie či už okresného alebo krajského súdu rozhodná, keďže predmetom ich právneho, nie skutkového posúdenia bola otázka, ako vykladať všeobecnú zásadu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania tak, ako je obsiahnutá v § 40 ods. 1 písm. g) zákona o rozhodcovskom konaní. Právnou otázkou teda bolo, či súčasťou zásady rovnosti je i všeobecná požiadavka na riadne, hoc aj z pohľadu všeobecného súdu nesprávne, odôvodnenie rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného je zjavné, že najvyšší súd v namietanom rozhodnutí nesprávne posúdil sťažovateľkou nastolenú právnu otázku, keď ju redukoval na otázku, ktorá nebola kľúčová pre rozhodnutie či už okresného alebo krajského súdu. Takáto interpretácia prípustnosti dovolania vykazuje znaky formalistického prístupu, ktorý viedol k ústavne neudržateľnému odmietnutiu dovolania sťažovateľky bez poskytnutia odpovede na nielen pre ňu rozhodnú, ale aj z pohľadu všeobecného významnú právnu otázku odôvodňovania rozhodnutí rozhodcovským súdom. Vychádzajúc z uvedeného, rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou uvedeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahovo zhodného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na to bolo podľa čl. 127 ods. 2 ústavy namietané rozhodnutie najvyššieho súdu zrušené s tým, že vec sa vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>V tomto konaní sa najvyšší súd bude musieť vysporiadať s právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre právne posúdenie krajského súdu a ktorá spočíva v tom, či pod porušením zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania podľa § 40 ods. 1 písm. g) zákona o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014 treba rozumieť aj také odôvodnenie rozhodcovského rozsudku, ktoré sa či už vôbec alebo nedostatočne zaoberalo skutkovými a právnymi námietkami účastníka rozhodcovského konania.</p> <p>Vzhľadom na to, že ústavnou sťažnosťou namietané rozhodnutie krajského súdu je závislé od zodpovedania tejto otázky, ktorá v rozhodnutí najvyššieho súdu riešená nebola, hoci mala byť, nie je dôvod na to, aby ústavný súd dospel</p>

	k záveru o porušení základných práv sťažovateľky rozhodnutím krajského súdu. Preto ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu krajského súdu nevyhovel. Rozsudok krajského súdu bude predmetom dovolacieho konania po zrušení rozhodnutia najvyššieho súdu.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	dovolanie-dovolacie dôvody rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu rozhodcovské konanie-rozhodcovský rozsudok

spisová značka	III. ÚS 300/2021
populárny názov	Znalecký posudok - vysoký počet vyúčtovaných hodín
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.09.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Aj napriek procesnej povahe rozhodnutí o priznaní znalečného v určitej výške nie je dôvod venovať tomuto druhu rozhodnutí menšiu pozornosť alebo právnu starostlivosť. Zjavne vysoký počet hodín vyúčtovaný znaleckou organizáciou by mal implikovať prieskumný záujem všeobecného súdu, keďže dodržiavanie zásad spravodlivého procesu sa nedotýka len merita veci v užšom zmysle slova, ale celého konania ako celku.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov proti žalovanej. Na účely vyhotovenia znaleckého posudku bola uznesením okresného súdu určená znalecká organizácia, ktorá za vyhotovenie znaleckého posudku vyúčtovala sumu 4 045,02 eur. Okresný súd napadnutým uznesením, ktoré vydala sudkyňa priznal znaleckej organizácii znalečné v plnej výške. Sťažovateľ nemal proti uvedenému uzneseniu možnosť podať žiadny opravný prostriedok.
z odôvodnenia	Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza, že preskúmal uplatnené znalečné a zistil, že znalecká organizácia si uplatnila hodinovú odmenu a náhradu hotových výdavkov v súlade s vyhláškou, a preto priznal znalecké v takej výške, akú si znalecká organizácia vyúčtovala. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd sa v odôvodnení nezaoberal skutočným počtom hodín, ktoré znalec vynaložil na vypracovanie znaleckého posudku. Ústavný súd rešpektuje, že v súdnej praxi je zaužívaná „stručnosť“ rozhodnutí o náhrade trov konania, ale vo veci sťažovateľa ide o zjednodušenie a „stručnosť“ na úkor zrozumiteľnosti a jasnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia (IV. ÚS 142/2014). Ústavný súd už vyslovil (III. ÚS 220/2018, III. ÚS 148/2021) porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď dospel k záveru, že kontradiktórnosť konania je právny princíp, ktorý sa vzťahuje aj na konanie o výške náhrady trov konania. Z pohľadu ústavného práva ide o prejav nedodržania princípu kontradiktórnosti, ktorý sa prejavuje tým, že sa strane sporu doručí na vyjadrenie aj vyúčtovanie

	<p>znalečného. V postupe, ktorý predchádzal vydania napadnutého rozhodnutia, tento princíp dodržaný nebol. Okresný súd argument sťažovateľa, že mu vyúčtovanie znaleckej organizácie nebolo doručené, nepoprel. Z už uvedených námietok sťažovateľa je zrejme, že k vyúčtovaniu mal pritom zásadné výhrady.</p> <p>Ústavný súd k posudzovanej veci sumárne uvádza, že aj napriek procesnej povahe rozhodnutí o priznaní znalečného v určitej výške nie je dôvod venovať tomuto druhu rozhodnutí menšiu pozornosť alebo právnu starostlivosť. Už na prvý pohľad by tak vysoký počet hodín, ktoré vyúčtovala znalecká organizácia, mal implikovať prieskumný záujem všeobecného súdu, keďže dodržiavanie zásad spravodlivého procesu sa nedotýka len merita veci v užšom zmysle slova, ale celého konania ako celku.</p> <p>Z rozhodovacej činnosti ESLP vyplýva, že porušenie práva na prístup k súdu je taktiež v prípade povinnosti zložiť neprimerane vysokú zálohu za vypracovanie znaleckého posudku (porovnaj rozsudok ESLP z 3. marca 2009 vo veci Cibicki proti Poľsku, sťažnosť č. 20482/03). Ústavný súd už vyslovil, že jednou z hlavných funkcií všeobecných súdov je oboznámiť účastníka konania so všetkými dokumentmi a dôkazmi, ktoré môžu ovplyvniť rozhodnutie a poskytnúť mu možnosti sa k nim vyjadriť (IV. ÚS 371/2020).</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 142/2014 z 19. júna 2014 rozsudok ESLP z 3. marca 2009 vo veci Cibicki proti Poľsku, sťažnosť č. 20482/03
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces trovy konania-náklady konania súd-procesný postup znalec, znalecký posudok-znalecké dokazovanie

spisová značka	III. ÚS 389/2021
populárny názov	Vyššia miera kritiky - tretie osoby
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.10.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	V rámci politického boja nemožno využiť tretie osoby konajúce v zhode s kandidátom vo voľbách bez toho, aby sa na tieto tretie osoby nazeralo ako na osoby, ktoré sú povinné znášať vyššiu mieru kritiky.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je primátorom mesta Nováky. Na stránke www.novaky.com obsahujúcej prvky komunálneho politického boja bola vyjadrovaná aj kritika jeho osoby. Sťažovateľ dostal mail, v ktorom mu bolo oznámené, že za zrušenie pre neho diskreditujúcej stránky, odpredaj domény a poskytnutie zaujímavých informácií (identifikáciu človeka, ktorý stránku zriadil, a poskytnutie zoznamu osôb, ktoré sa zapájali do diskusií na tejto stránke) požaduje odosielateľ mailu sumu 10 000 eur. Zároveň bolo v maili uvedené, že v prípade, ak by táto ponuka nebola akceptovaná sťažovateľom, bude zaslaná konkurencii sťažovateľa. Sťažovateľ súčasne dostal jasné inštrukcie na odovzdanie predmetnej čiastky.

	<p>konkrétne ich mal vložiť za tmy pod kameň pred svojim rodinným domom. Uvedené konanie bolo preverované políciou. K skutku v bode 1 sa žalobca spolu s jeho bratrancom priznal, čo vyplýva zo zápisnice o ich výsluchu. Po výsluchu žalobcu a jeho bratranca sa sťažovateľ vyjadril v médiách, pričom pri opise situácie použil slová ako „vydieranie“ či „diskreditácia“ a označil osobu žalobcu a jeho bratranca celým krstným menom a počiatočným písmenom priezviska.</p> <p>Reakciou žalobcu bolo podanie žaloby proti sťažovateľovi o ochranu osobnosti s argumentáciou, že masívna medializácia uvedenej situácie mu môže spôsobiť vážnu ujmu na cti a povesti, pričom namietaný spôsob platby za odstavenie diskreditujúcej stránky a poskytnutie informácií považoval za súčasť bežného poctivého obchodného styku. Okresný súd rozsudkom uložil sťažovateľovi povinnosť zaslať žalobcovi písomné ospravedlnenie a strieť jeho zverejnenie. Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>V záujme zjednodušenia je možné pre účely doktríny uviesť, že išlo o právny konflikt medzi sťažovateľom – politikom (primátor mesta Nováky) a občianskym aktivistom (osoba, ktorá ostro kritizovala politickú kariéru politika prostredníctvom internetového portálu www.novaky.com, na ktorom sa dosiaľ nachádza penzum kritických článkov a verejná diskusia k osobe sťažovateľa).</p> <p>Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu je známe, že verejne činné osoby sú povinné znášať vyššiu mieru kritiky, <i>ergo</i> zniesť vyššiu mieru záujmu o ich osobu. Je otázkou, ako je to s mierou znášanej kritiky subjektov, ktoré v rámci verejného diskurzu mienkotvorne pôsobia, no nejde priamo o osoby verejne činné. Dobrým príkladom sú napríklad advokáti, ktorí v trestnom konaní sú istým protipólom prokurátora, ktorý štát zastupuje, a sú závislí na verdikte sudcu, ktorý je ústavným činiteľom. Advokáti ale tiež istú mieru verejnej kritiky (vo vyššej miere ako bežný človek) musia zvládnuť v záujme ich účasti na veciach verejných.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu jednoznačne v rámci politického boja nemožno využiť tretie osoby konajúce v zhode s kandidátom vo voľbách bez toho, aby sa na tieto tretie osoby nazeralo ako na osoby, ktoré sú povinné znášať vyššiu mieru kritiky. Ak by to tak nebolo, kandidáti vo voľbách by mohli zneužívať tretie osoby pre účely realizácie „špinavej“ ostrej politickej kampane bez právnych následkov pre kandidátov i tieto tretie osoby. Kandidáti by sa zbavili zodpovednosti s poukazaním na to, že predsa to nie „oni“ ale „tretie osoby“ realizovali v ich prospech politickú kampaň, a za spôsob jej vedenia preto nezodpovedajú. Súčasne by išlo o zneužitie novinárskych garancií a privilégií, čo by bolo porušením rímsko-právnej zásady <i>nemo turpitudinem suam allegare potest</i> (nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania).</p> <p>Tretie osoby totiž mohli poukazovať na to, že predsa nie sú verejne činné, a preto nemajú niesť vyššiu mieru kritiky ako „bežný“ občan. Preto, ak o tejto tretej osobe konajúcej <i>de facto</i> v zhode s politickým kandidátom povie niekto, že ho „vydieral“, a predmetný prípad medializuje, pri skúmaní oprávnenosti kritiky v rámci konania o žalobe o ochranu jej osobnosti je potrebné na túto osobu nazeráť ako na osobu, ktorá vstúpila do verejného priestoru a musí zniesť vyššiu mieru záujmu (<i>a fortiori</i> kritiky) o jeho osobu. Oprávnenú mieru kritiky je tak v tomto prípade potrebné vykladať extenzívne, nie reštriktívne.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu</p>

	vrátil na ďalšie konanie.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 283/2020, II. ÚS 191/2015 Ústavný súd Českej republiky: II. ÚS 2051/14 Európsky súd pre ľudské práva: Lingens proti Rakúsku, č. 9815/82, Castells proti Španielsku, č. 11798/85
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom práva a slobody – politické-sloboda prejavu a právo na informácie

spisová značka	III. ÚS 435/2021
populárny názov	Započítanie zadržania do trestu
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.09.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Charta základných práv Európskej únie čl. 6 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Do dĺžky výkonu trestu odňatia slobody sa musí započítať aj doba, v rámci ktorej bol odsúdený obmedzený na osobnej slobode v prípravnom konaní, bez zreteľa na to, či bol následne vzatý do väzby alebo nie.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol rozsudkom rozsudkom Špecializovaného trestného súdu uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa a odsúdený na trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, peňažný trest a trest zákazu činnosti. Najvyšší súd uznesením na základe odvolania sťažovateľa vo svoj prospech a odvolania prokurátora v neprospech sťažovateľa rozsudok ŠTS zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. ŠTS rozsudkom uznal sťažovateľa vinným zo zločinu prijímania úplatku a sťažovateľa odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, peňažný trest 2 000 eur spolu s náhradným trestom vo výmere 8 mesiacov a trest zákazu činnosti v orgánoch verejnej moci. Najvyšší súd odvolanie sťažovateľa zamietol. Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. O dovolaní najvyšší súd rozhodol rozsudkom z 15. júna 2020 tak, že uznesením najvyššieho súdu o zamietnutí odvolania bol porušený zákon. Uznesenie najvyššieho súdu bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Bratislava I z 23. decembra 2019 podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody so skúšobnou dobou v trvaní 4 rokov, s nariadenou kontrolou elektronickými prostriedkami a taktiež s probačným dohľadom v trvaní dvoch rokov a uloženými obmedzeniami. Toho istého dňa bol sťažovateľ prepustený na slobodu. Najvyšší súd v odvolacom konaní rozsudkom z 15. apríla 2021 zrušil rozsudok ŠTS a sám vo veci rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 TZ a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, peňažný trest a trest zákazu činnosti. Najvyšší súd napadnutým nariadením nariadil výkon trestu odňatia slobody.
z odôvodnenia	Ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa s cieľom realizácie dôslednejšieho prieskumu sťažovateľom tvrdených skutočností. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je nezapočítanie doby zadržania sťažovateľa v prípravnom konaní do trestu odňatia slobody a taktiež nedoručenie

napadnutého nariadenia.

Ústavný súd konštatuje, že z vyjadrenia ŠTS je zrejmé, že ŠTS si uvedomil pochybenie, v dôsledku ktorého nebola sťažovateľovi do dĺžky výkonu trestu odňatia slobody započítaná aj doba jeho zadržania v prípravnom konaní, pretože toto pochybenie v priebehu konania pred ústavným súdom napravil. Táto náprava už nezmení nič na tom, že sťažovateľ bol vo výkone trestu odňatia slobody držaný o dva dni dlhšie, ako mal, čo v neposlednom rade skonštatoval aj ŠTS, a tým bola osobná sloboda sťažovateľa bezdôvodne obmedzená.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľovi sa musí do dĺžky výkonu trestu odňatia slobody započítať aj doba, v rámci ktorej bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode v prípravnom konaní, bez zreteľa na to, či bol následne vzatý do väzby alebo nie. V tomto kontexte je potrebné poukázať na právnu istotu sťažovateľa, ktorý z oprávneného dôvodu očakával započítanie tejto doby zadržania do výkonu trestu odňatia slobody.

Z vyjadrenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd ako odvolací súd nie je povinný započítať väzbu alebo trest do novo uloženého trestu, ako to sám tvrdí, pretože toto rozhodnutie spadá do kompetencie súdu, ktorý rozhodol v prvom stupni, a taktiež odkazuje na konkrétne ustanovenia TP.

Ústavný súd je toho názoru, že z dikcie zákona je jednoznačné, že o rozhodnutí o započítaní väzby a trestu má rozhodnúť podľa § 414 TP v spojení s § 406 ods. 2 TP súd, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni, t. j. ŠTS.

Ústava v čl. 17 zahŕňa v podstate všetky práva, ktoré vyplývajú aj z čl. 5 dohovoru. V prípade oboch ustanovení ide o ochranu osobnej slobody a o určenie jasných limitov pre štátnu moc v prípade zásahu do osobnej slobody fyzickej slobody.

Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností namietajúcich porušenie čl. 17 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej judikatúry, v zmysle ktorej čl. 17 ods. 2 ústavy vo vzťahu k väzbe alebo k výkonu trestu odňatia slobody obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a výkonu trestu odňatia slobody a nariadil prepustenie, ak sú nezákonné; právo nebyť vo väzbe a výkone trestu odňatia slobody dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04).

Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru bez toho, aby špecifikoval, porušenie ktorého konkrétneho práva podľa čl. 5 ods. 1 namieta. Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, t. j. prvou prípustnou výnimkou z práva na slobodu a osobnú bezpečnosť je zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom.

Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody bolo zároveň v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (napr. Bozano v. Francúzsko, č. 9990/82, rozsudok ESĽP z 18. decembra 1986, bod 54; Stanev v. Bulharsko, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESĽP zo 17. januára 2012, bod 143).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti došlo k porušeniu čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru postupom ŠTS a postupom najvyššieho súdu. Argumentácia najvyššieho súdu, v ktorej poukazuje na povinnosť predsedu senátu súdu prvého stupňa, má základ v zákonnej úprave. Za každých okolností platí, že nikto nemôže byť pozbavený osobnej slobody nad rámec súdom

	<p>vymedzenej doby a z ústavnoprávneho hľadiska je postup najvyššieho súdu problematický, ak v nariadení výkonu trestu na jednej strane stanovuje obdobie výkonu trestu odňatia slobody na započítanie, na druhej strane explicitne vyznačuje (krížikmi) časť „so zarátaním doby väzby“ zavádzajúco a v rozpore so skutočnosťou bez konkrétnych časových údajov.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že postupom špecializovaného trestného súdu v konaní a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie 800 eur.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04</p> <p>Ústavný súd Českej republiky: II. ÚS 1710/07</p> <p>Európsky súd pre ľudské práva: Bozano v. Francúzsko č. 9990/82, Stanev v. Bulharsko č. 36760/06</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p> <p>zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p>

spisová značka	III. ÚS 469/2021
populárny názov	Uloženie poriadkovej pokuty
sudca spravodajca	Robert Šorl
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.10.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením všeobecného súdu o uložení poriadkovej pokuty dôjde aj v dôsledku absencie zrozumiteľnej úvahy o tom, čím malo konanie sťažovateľa mať základné práva iného účastníka konania a sťažiť tak postup súdu t. z. absencie podriadenia konania sťažovateľa pod ustanovenia Civilného sporového poriadku upravujúce uloženie poriadkovej pokuty.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ ako advokát zastupoval obchodnú spoločnosť, ktorá sa ako žalobca domáhala proti žalovanej zaplatať zostatku istiny úveru. Sťažovateľ bol výzvou vyzvaný, aby okresnému súdu do 15 dní doručil podrobný rozpis predpísaných splátok úveru s rozpisom, čo každá jednotlivá splátka zahŕňa (istinu, úrok a poplatok), a platby žalovanej s uvedením, ako jednotlivé platby boli zarátané na istinu, úrok a poplatok a priradené ku každej jednej splátke.</p> <p>Opätovne bol na predloženie týchto údajov vyzvaný okresným súdom ďalšou v poradí druhou výzvou. Sťažovateľ sa už k prvej výzve vyjadril podaním, v ktorom poukázal na to, že žalobca všetky úhrady žalovanej započítal na istinu, v spore si uplatňuje len rozdiel medzi istinou úveru a žalovanou zaplatenými čiastkami s úrokom z omeškania, a preto nie je dôvod posudzovať dôvodnosť ostatných, žalobcom neuplatnených nárokov zo zmluvy. Rovnako reagoval svojím druhým podaním aj na druhú výzvu okresného súdu.</p> <p>Napadnutým uznesením bola sťažovateľovi uložená pokuta 150 eur za to, že na výzvy súdu nereagoval a okresnému súdu doručil oznámenie o neúčasti na pojednávaní, kde uviedol, že si uplatňuje len rozdiel medzi istinou a úhradami</p>

	<p>žalovanej a na opakovanú výzvu okresného súdu nereagoval, len opätovne uviedol, že si uplatňuje rozdiel medzi istinou a úhradami. Podľa okresného súdu sťažovateľ nerešpektoval ani jednu výzvu, čím sťažil postup súdu pritom, aby bola vec rozhodnutá bez zbytočných prietáhov. Okrem toho uviedol, že tým bolo marené uplatnenie základných práv iného účastníka a bol hrubo sťažený postup súdu, čo bol dôvod na uloženie pokuty podľa § 102 ods. 1 Civilného sporového poriadku.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Účelom poriadkovej pokuty je vynútenie si splnenia tých procesných povinností, ktoré neboli napriek tomu, že došlo k ich účinnému uloženiu splnené, a ich nespĺnenie nemá pre strany iný osobitný následok vyjadrený v ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Zákon pritom stanovuje možnosť, nie povinnosť súdu uložiť osobe, ktorá svoju procesnú povinnosť nespĺnila, poriadkovú pokutu. Zdržanlivosť súdu pri jej ukladaní je zvýraznená tým, že 9. 9. Civilný sporový poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku nepripúšťa odvolanie proti rozhodnutiu o uložení poriadkovej pokuty a neobsahuje ani ustanovenie o možnosti dodatočného odpustenia uloženej poriadkovej pokuty v prípade, ak to odôvodňuje neskoršie správanie osoby, ktorej bola uložená, resp. ak po jej uložení nastali dôvody hodné osobitného zreteľa (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, § 102).</p> <p>Pri namietanom rozhodnutí okresného súdu je potrebné stotožniť sa s tvrdením sťažovateľa, že poriadková pokuta mu bola uložená nedôvodne. Primárne nie je správne, že by sťažovateľ na výzvy súdu nereagoval. Sťažovateľ sa už k prvej výzve vyjadril a poukázal na to, že žalobca všetky úhrady žalovanej započítal na istinu, v spore si uplatňuje len rozdiel medzi istinou úveru a žalovanou zaplatenými čiastkami, a preto nie je dôvod posudzovať dôvodnosť ostatných, žalobcom neuplatnených nárokov zo zmluvy. Rovnako konzistentnou argumentáciou reagoval aj na druhú výzvu okresného súdu. Okrem toho táto argumentácia obsahovala jasné vysvetlenie toho, že na rozhodnutie súdu nie je potrebné zistenie skutočností, ktoré sa týkajú rozpisu predpísaných splátok a uskutočnených úhrad na istinu, úrok a poplatky úveru, keďže žalobca si v konaní uplatnil len vrátenie istiny.</p> <p>Dôkaz žiadaný od sťažovateľa nemal žiaden význam pre zistenie skutkového stavu v spore sťažovateľom zastúpeného žalobcu, keďže pri uplatnení si len zostatku istiny úveru s tým, že všetky splátky žalovaného dlžníka boli predtým započítané na vrátenie istiny, nemá zisťovanie rozpisu splátok žiaden význam či už na určenie zostatku istiny alebo toho, či je dlh uplatnený proti žalovanému premlčaný. Dôvod žiadania dôkazu od sťažovateľom zastúpeného žalobcu nevyplýva nielen z výziev súdu, ktoré boli adresované sťažovateľovi, ale ani z napadnutého uznesenia a napokon ani z vyjadrenia okresného súdu k tejto ústavnej sťažnosti. Napadnuté uznesenie bolo vydané bez dostatočného uvedomenia si dôvodu nepredloženia od sťažovateľa žiadaného dôkazu, z čoho plynie nedostatočné zameranie sa okresného súdu na rozhodnutie vo veci samej a posúdenie dôvodnosti druhou stranou navrhovaného a súdom žiadaného dôkazu. Okrem toho zdôvodneniu uznesenia chýba zrozumiteľná úvaha o tom, čím malo konanie sťažovateľa mariť základné práva iného účastníka konania a ako mal sťažovateľ hrubo sťažil postup súdu. Táto absencia je znakom arbitrárnosti rozhodnutia, keďže zdôvodneniu chýba posúdenie podriadenia konania sťažovateľa pod normy Civilného sporového poriadku, ktoré umožňuje uloženie poriadkovej pokuty. Preto okresný súd napadnutým uznesením porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vzhľadom na už uvedené bolo napadnuté uznesenie okresného súdu zrušené. Keďže okresný súd o poriadkovej pokute konal z vlastnej iniciatívy, nebol dôvod postupovať podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde a vec vrátiť na ďalšie konanie, a preto v tejto časti ústavnej sťažnosti vyhované nebolo.</p>

	Ústavnej sťažnosti vyhovene v tej časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, z ktorého vyplýva, že všetci účastníci sú si v konaní rovní. Okresný súd namietaným uznesením postupoval proti sťažovateľovi a nemožno dospieť k záveru, že by uložením pokuty poskytol žalovanej také zvýhodnenie, ktoré by bolo porušením zásady rovnosti strán sporu.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 374/06 z 22. marca 2007 nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 41/2015 z 20. apríla 2016
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok pokuta-poriadková rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces

spisová značka	III. ÚS 478/2021
populárny názov	Pojem vyrubenie súdneho poplatku
sudca spravodajca	Robert Šorl
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.10.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 59 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pojem vyrubenie súdneho poplatku podľa § 13 ods. 1 zákona o súdnych správne nemožno vyložiť tak, že pod ním možno rozumieť akýkoľvek úkon všeobecného súdu smerujúci k vynúteniu si jeho zaplatenia tak, ako to bolo pri namietanom uznesení okresného súdu, ktorý pod vyrubení rozumel vydanie prvého neprávoplatného uznesenia, ktoré bolo neskôr dokonca zrušené. Rovnako takýmto úkonom nemožno rozumieť ani rozhodnutie druhostupňového súdu, ktorým bolo toto prvostupňové rozhodnutie zrušené.
skutkový stav a základné fakty	V spore o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorý bol na základe odvolania sťažovateľky ako žalovanej potvrdený napadnutým rozsudkom krajského súdu. Uznesením okresného súdu bolo sťažovateľke uložené, aby za odvolanie proti rozsudku zaplatila súdny poplatok. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie a zároveň požiadala o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. O jej odvolaní bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu tak, že sťažovateľkou napadnuté uznesenie sa zrušuje s tým, že sťažovateľke nemal byť vyrubený súdny poplatok 3 000 eur, ale 15 668,10 eur s tým, že úlohou okresného súdu bude rozhodnúť o návrhu sťažovateľky na priznanie oslobodenia od súdneho poplatku za odvolanie, a v prípade, že nebudú splnené podmienky ani pre čiastočné priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, vyrubiť jej poplatok za odvolanie vo výške určenej odvolacím súdom. Na výzvu okresného súdu sťažovateľka odpovedala podaním, v ktorom uviedla, že svoju žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov berie späť. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom sťažovateľke uložil zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie 15 668,10 eur. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka je vydané v rozpore s § 5 ods. 1 písm. a)

	<p>zákona č. 71/1992 Zb. a § 13 ods. 1 tohto zákona, podľa ktorého poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. Podľa sťažovateľky súdny poplatok za odvolanie jej bol vyrubený po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty.</p> <p>Ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením bola sťažnosť sťažovateľky zamietnutá ako nedôvodná.</p>
z odôvodnenia	<p>Vyrubenie súdneho poplatku nie je v zákone o súdnych poplatkoch bližšie definované a ako pojem sa používa izolovane len v súvislosti s nemožnosťou vyrubenia súdneho poplatku po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. Takéto osamotené použitie pojmu preto nevyhnutne vedie k záveru, že § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch nemožno správne vyložiť použitím či už jazykovej alebo systematickej metódy výkladu, keďže pojem vyrubenia súdneho poplatku je bez akéhokoľvek bližšieho vzťahu k už opísaným, zákonom jasne definovaným postupom všeobecných súdov v procese vynucovania si povinnosti zaplataenia súdnych poplatkov. Jedinou právnou metódou, ktorou možno vykladať § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, je jasná identifikácia toho, aký je účel tejto normy. Nemožnosť vyrubenia súdnych poplatkov po uplynutí troch rokov od konca roka, v ktorom sa súdny poplatok stal splatný, zrejme smeruje k ochrane účastníkov súdnych konaní pred oneskoreným vynucovaním si zaplataenia týchto poplatkov zo strany štátu. Bolo by neudržateľné, aby štát mohol ukladať splnenie poplatkových povinností v akomkoľvek časovom odstupe od momentu ich vzniku, keďže opačný výklad by mohol viesť k porušeniu ústavného princípu právnej istoty vo vzťahu štátu ako subjektu povinného zabezpečiť realizáciu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Okresný súd neskôr zrušeným uznesením z 25. februára 2015 sťažovateľke právnu istotu o tom, aký súdny poplatok za odvolanie má zaplatiť, nezabezpečil a rovnako stav jej právnej istoty nebol dosiahnutý rozhodnutím krajského súdu, ktorý síce dospel k záveru o výške súdneho poplatku, no nedospel k záveru o tom, či tento poplatok má sťažovateľka skutočne zaplatiť. S ohľadom na to preto pojem vyrubenie súdneho poplatku správne nemožno vyložiť tak, že pod ním možno rozumieť akýkoľvek úkon všeobecného súdu smerujúci k vynúteniu si jeho zaplataenia tak, ako to bolo pri namietanom uznesení okresného súdu, ktorý pod vyrubením rozumel vydanie prvého neprávoplatného a neskôr dokonca zrušeného uznesenia z 25. februára 2015. Rovnako takýmto úkonom nemožno rozumieť rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo toto prvé rozhodnutie ešte v novembri 2016 zrušené. Z toho plynie záver, že ústavnou sťažnosťou namietané rozhodnutie vychádza z ústavne neudržateľného výkladu podústavného práva, ktorý popiera zmysel a účel § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. To viedlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahovo zhodného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto bolo ústavnej sťažnosti v tejto časti vyhovené.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok poplatok-súdny rozhodnutie-účinky výklad (interpretácia)-ústavne konformný

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.